

XXIII.

ДА НЕ ВРЪЩАШЪ ЗЛО, ЗА ЗЛО.

Истина, мъчно е да побѣди челоуѣкъ обственѣтъ си природа, и да ся проти-и на себе-си, обаче нищо друго не може да ны стори на Бога толкова мили, колкото любовѣта, която показуваме на оня, които ны не навиждають и чинать пакость. Непрїятелите, който ны гонать и не навиждають, повече ни чинать добро, а не зло, защото ни показувають погрѣшѣтъ и смирявають ни гордостѣтъ. Не треба за никакви уврежденїя да си отмѣщавамы, нито да си обезпокояваме внутренюстьтъ, защото; както огънь съ огънь не може да ся угъси, тѣй и увреда съ увреда не може нивга да ся примири, а съ кротостѣтъ и найсверепите ся окротявають и ны ставяють прїатели. Както що е Богъ возлюбилъ челоуѣка и прїель на себе-си челоуѣческѣтъ плоть и немощь: тѣй и челоуѣкъ Хрїстіанинъ, който е исполненъ съ Духъ Божїй, треба да е на ближните си благъ, кротакъ, милостивъ, долготерпѣливъ и участникъ въ бѣдыте имъ, а не упорянъ, и отмѣстителянъ, отъ които ся ражда враждата, която е против-